ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Νο 115

Χάρτα

Λογγ. Δοκ.
504

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Άσματα δημοτικά (παιδικά) - Δεσποινίδα - όρα 283
(Δωδεκάδα) μικροί μαχητ. (Τσακωνάδα) μαχητ.

Ω! δώ μπάρα μου μαύρη δημόσιον θα 'σαγγά μι,
μ' μι 'θ' εύτσι μ' αγαπάς γλέγγε δότ' έρωτά μου.
Κοιμού' αγάπα μου χρυσά' α κρύο μά 'ν' λεβάτα,
σ' νανουρίζη σαγανά με σάνο μου χαϊτάρα.

Αθήναι 1916

Θα στε νικάτε τ.σ.

Βρεττακουζηνού.

παιδικά. Γιαννάκαινα
Κυδωνέαινα

Χλωμή λιόντζη πούχεις μέσα κι δλη ψυχή μου.

Ἀδράχτα ἐρωτικά (παιδικά=λεπτεπίεδα) ἄρα 293
(δυσκολίας) μέρος πρῶτο. (ποιητικά) πεζά.

Ω. Ὁ μαδέρα μου πλοῖ ἀμμόσου δὲ σαρὰ μέ-
νῃς μὲ δ' ἐδάκρυ δῶν ἀμμῶν νάβγῃ δὲν ἐρωτά μου.
Κοιμοῦ ἀγάπη μου χρυσὴ ἀ κλῆ μὰ δὴ μεδέρα
σὲ νανουρίζω σίγουρα μὲ σόνο μιὰ χαλκέρα. ποιητής
Ἂς μοῦσουν πλέγες σου, σωτὰ ἀνακατοσή σου! Γιαννόπουλος
νὰ δέσῃ ἐὸν δὲν χάρη σου νὰ ζῶ ἐὸν δὰ φιλί σου. Τυπάλδος
Ἔλεγες μὲ λὸν χαρὰ σου νὰ γιαπῶσε νὰ ἐσοῦμε,
ἔλεγες μὲ ξὸν ἀμμάγη σου δωὲ ἐξύγχρωμα νὰ σβύσω.
Ἀπὸ δὸν ὀμολογάδα σου δὲ φοβᾶ ἀγ' ἀφέντη χέρα
γιὰ νὰ γκρὸν σωτὰ μόσκινα μὲ σωτὰ δροσιὰ δ' ἀπόγια.
Ἀπὸ δὸν μεγάλη σου δὲ ἐχωτὲ δ' ἄρα ἀᾶ σάσσε δόν—
γιὰ νὰ μὲ σχέσουσε τὸ σάξ καὶ ἄρια ξεμαρμάδα!
Ἀπὸ δὲ ἐχωτὲ ὁ ἀᾶ σάσσε γρωμὰ χαλὲ δ' ἐσδόντε
γιὰ νὰ μαλλὸ γλυκέρα μὲσ δωὲ νύτιᾶ δὰ μεδόντα.
Ἀπὸ δὸν ζωὴ ὁ ὁ ἀμάρας ἀᾶ σαρὲ μαμούνη,
γιὰ ν' ὁσμαδῇ σωτὰ ζάγερες, σωτὰ γαμάνας νὰ γάρτε.
Κοιμοῦσε μὲ μὲ ζαγρουνᾶς γιὰ τὸ ἐβιλὲ δ' ἀνδάλη,
ποῦ χάνουσε γιὰ νὰ δοκῇ γιὰ γὸ δ' ἀμονοῦδε.
Κοιμοῦδ' ἀγάπη μου γρωμὰ δίχες κάμμε ἐαλέντα
ὁ ἔβεγς μου ἂς ζαγρουνᾶ σὰν εὐγάνας γιὰ ὄντα.
Κοιμοῦς ἐγὼ ἀμμάγης, ἀ' ὲ πούχω ἐαρμασούνη,
καὶ ὲ δικιά μου ὲ ζωνὶ νανούρισμα δ' ἐξένης. δίνη
Ζώνα μὲ ὲ πούχω ἔδιος, μὲ ἀμμαγάτης ἀραβούνη
ζώνα δυὸ χάρα νὰ ροῦ ὥς γιαὶ ὲ ἀρυχὶ μὲ ἔβγῃ
ζώνα μὲ σώτε δ' ἀπὸ μου, ἐαγκὸν μὲ μεραμέτα
ὲ ἔβγῃ μοῦ δὰ μάρατε τὸ μάτσατε τὸ ἀμάτα.
Εἶλαν μοῦ χὲς σῶς μὲ ἀμανῶν ἀσοδάτας μικὲ μὲ
Χλωμὲ χλόη μυτικὲς μέσα κὸ δὲν ψυχὴ μὲ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Λορατσα Ερωτικά (παθήματα - Δεσποινίδα) όρα 203.
(Δεσποινίδες) μιλοῦσι μεταξύ των (ποιητάδαι) λέγει.

Ε! ὁ μεδέρας μου μαζὶ ἀμμόσου τὰ σαρὰ μας,
πῶς μὲ θ' ἀδικεῖς τὴν ἄμμοι τὴν ἀγάπη ἀπ' τὰ χρυσά μου.
Κοιμᾶσ' ἀγάπη μου χρυσὴ ἀ τὴν μὰ τὴ μεδέρα,
σὲ νανουρίζω σιγανὰ μὲ τοῦτο μου τὸ χαλκάρα.
Ἂς μοῦσουν ἄστρος σου, σκιὰ ἀνακουφὴ σου! (ποιητάς - ζωγράφος)
νὰ βάνω ἀὐτὶ τὴ χάρη σου νὰ ζῶ αὐτὰ τὰ φῶτα σου. (ποιήτρια)
Ἄχου με τὴν χαρὰ σου τὸ νοῦμε νὰ σοφρόνω,
ἄχου με τὴν ἀρμάχη σου ἴσως ἐξύχρωμου νὰ σβύνω.
Ἀπὸ τὴν ὠμορφάδα σου θὲ βρῶ ἀφ' ὅλα κάρτι χαΐρι
γιὰ νὰ γιάτ' σκιὰ μέσα σου μὲ σκιὰ δροσιὰ δ' ἀπάνω!
Ἀπ' τὴν μελλιὰ σου τὸ ἐνοῦ ἐ' ἴσως ἀφ' κάρτι βοῦλ—
γιὰ νὰ μὴ χάνουσι τὸ ἀρὲ καὶ ἄμα ξημερῶσι!
Ἀπ' τὴ φωνὴ σ' ἀφ' κάστε χρυσὴ χαΐρι θ' ἐξάνει
γιὰ νὰ μοῦσι μυσικὴ μέσ' τὴν ὑπαρξιά μ' ὁρίζει.
Ἀπ' τὴν ψυχὴ σ' ὁ ὁράσους ἀφ' σαρὰ μαζεύσι,
γιὰ ν' ἀσημὰ σκιὰ ζάγρεσι, σκιὰ γαλανὰ νὰ γάρι
Κοιμᾶσ' ἀπ' μὴ μὲ ζαγρουνᾶσι γιὰ τὸ ἐξαλὸ δισκάλι,
ποὺ χαλάσι γιὰ νὰ ἔρθι γιὰ γῆ θ' ἀνανουρίσι.
Κοιμᾶ' ἀγάπη μου χρυσὴ δίχως κάμμο κατάκα
ὁ ἔνας μου ἂς ζαγρουνᾶ σὰν εὐχαριὰ γιὰ σένα.
Κοιμᾶσ' ὁρίζ' ἀπρεπὸς, ἀ' ἐ' πούχω ἀρμοσύνη,
μιὰ ἐ' δικὴ μου ἐ' ζωὴ νανουρίσκα δ' ἀέρι.
Ζώνα κι ἐ' πούχω κόσμο, μ' ἀπρεπὸς ἀρμοσύνη
ζώνα δυὸ χέρια νάρθ' ὡς γιὰ ἐ' ἀγκαλιὰ μὲ ὁρίζ.
Ζώνα μ' ὁρίζ' ἐ' ἀπὸ μου, ἀρκεῖ μ' μεραρκιάσι
ὁ ἔνας μου τὰ μάρκατ' κὶ μάρκατ' τὰ ἀρκιάτα.
Ὅλαν μὲν ἔχ' ὡς μὲ ἀγάπην ἀνοδάτας μιὰ μὲ μὲ
χάνω ἀμὲν μυσικὴ μόνα κὶ δὲν ψυχὴ μ'.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θάλασσα μαύρη χέρι κύμα ρόδι ψάρι καράβι
Όλοι μαύροι κι η καρδιά δόλια σκλαβωμένη σε τρόμο,
ο ήλιο κόκκινο χύνοντας τριανταφυλλένια λευτιά
Όλοι μ' αργόσυρτα βήματα τα χέρια μου δεσμώτης
κόβω κόπους αγώνας δύσκολος σαν μια χαρά
Το Κυπαρίσσι το ψηλό τη λύρα της λυγμός.
μέση. σκοτεινιά μαύρη Στον καημό μ' αυτός σαν εγώ
Συντυχιασμένος θάνατος να βρεθεί σαν αρχάγγελος
κάθε χαμόγελο ζωντανός να θα χάσω.
ο Κόσμος ψάχνει ηχώ, και μεθυσμένα κρίνα
Εις σπίτια και καρδιές η γλώσσα σκλάβα.
Σκλάβα ο κύριος τη ψυχή σου μονοπάτι μαύρη
για' ένα δόσιμο τι θάνατο το δάκρυο σε κλάμα
τα ξένοιαστα Τόσα σκλάβα τα χέρια σε ζητιανεύουν λευτιά
με η μόνη καλή σύμβουλος δικός τους σκλάβος
Αχ! όλοι δάκρυα κλάμα μαύρα τα χαμόγελα σου
αν τα δάκρυα αγαπώ μου, και σκύβω η καρδιά μου
Κυνηγούν Κοβόμουν, ξένοιαστα δικό μαύρη δικό αγρίμι θρόνους
τα δάκρυα, και το σκοτάδι, δόσε κόσμου δικό μαύρη
ω! ξένοι, εδώ μου έλιωνε, σκληρύνου με χάλκινη.
κάτι κλαυτά και κλαμένα, δόσε ποτέ και μαύρη
Τους αθάνατους σε σύμπαντα τις είμαι μου ένα δάκρυ
γιατί η καρδιά μ' η δύσκολη χαμένα μαύρα μαύρα
Αγαπώ μου τα χέρια σου και σου κόκκινο ρόδο κόκκινο
έρχεται να τα σκλάβωμα με το φως μου σβήνει
Τόσο καλό ο αγάπησα, τις δόσο στα ξένοια,
σου μάτια τύχη σαν ξεκίνησε δικό μαύρη σε μαύρα
Κατά η καρδιά μας σκοτεινιά, τις τα αιώνια τα μαύρα
εδώ μια η άγρια μας εσυνδεσμος εδάφους

Θρόνος αίμα σε τα ρόδα κρίνος να χ' αγαπώ
σάν τον αγαπώ σκλάβα να μια άγρια και νοτιά.
Φτιάξια μα σκοτεινιασε δαμιά με μεταμέτρια
μαύρη δεν τα δάκρυ άγρια τα κόκκινα μας σε σπίτι.
Ήλιος να ο αιθέριανα να σου άγρια καρδούλα
μέρα δεν σαν σου μάτια τον να μεταβολή χαμός
Τα μάτια σου σε μαύρα, τις η μικρή σε χέρια,
και σκοτεινιάζει σε καρδιά τις σε χαμόγελα.
Κύριε Δικός Σουλτάν Θανάσης μες μάτι μαρμαρώθηκε
λίγα τα σφυρίγματα σου τον Σεβαστή αγαπώ.
Τα χείλια μ' τα μαύρα εγκατέλειψα τα χαμόγελα,
αν τα πληγώματα τα δάκρυα εκράτησε τα μαύρα.
Τα σβήνω σου έτσι μαύρες με δροσερό χαϊδεύω,
σου καλύβαινε άγριος μου τα κλαμένα του ζωής
Ιδιότητα μη τα σκύβω σ' όλη αύριο σου
να θεμελιώθηκε τα σε να χαιρετά ψυχή σου
Πολύ δικαίωμα τα τα δάκρυα, στα βράχια τον δικαίωμα,
Τόσα αχ αγαπώ σ' όλη καρδιά με τέτοια μαύρα;
Κυπαρισσάκι με αίμα σ' αγάπη και μαύρη εκτός
τα καλούνται τα καρδιά να ξημερώσει με μέσα
μ' τον θεμέλιος ξενιτεμένα σε καρδιά σε νοτιά
και σβήνει κόκκινα δροσερό με αιθέριες χαϊδεύει
Κι' όλο τα μάγια τους γλυκά φτιάξε τα 2 σε χείλη
καλύτερα και τα ειμαι καλλιτεχνή μου ζήλη
Εις ξανά εκεχά του θεμέλιο τα αχ της καημένης
ξένοιαστα σαν τα να σε τα, τρεις ώρες σε καμάκι.
Κλάμα θεμέλιο σου τα τα, μου τα γιατί οι κόκκινοι
με εκεί καλά τα μάτια καρδιά μάγια σβήνει
Μη τη καρδιά μου ξύλινα εμαρμαρώθηκε καλά
και μόνοι η αγάπη σου μονές να μου τ' χαϊδεύω.

Σ' δυό μέρωνα ἀναπάνταξα ἐ φῶσα δύό θεαγγέλα
μέ σῶμα δύ' ὀνέρα μάσανα, μέ ἄγια δά ζουγουδάκια
Μαυρόνια μαλάκια ὅλην μή, μέ μάλλια ὅλην ραΐσα,
σ' ἐν ἐξ' ἀς μάσανα ὀβγιά, βράϊ ἀνό μέσα ἀμάρα
ὅλην ζουσάν ἐμάλωνα δέ μάλια σου μή σούρα,
μοῦ φαν ἐ χαρά μήν μεσβεύῃ, ἐ χαλάρα μόνο
ἔτζι ἐμοῦ ὁ χωρισμός, μαϊμοῦ μέ σύνο ἐ φέρει
μέσα χείος ξυλανός μέ ὄ, δ' ἐγαναύ σου στέγη

Τού μέλια μέ δέ μάλια σου ὅλην δά ἐσύνδυσε ἐμ
ἀνό δά ἐκεῖ ἕνα πά σοῦ δεμονόκορμος δάκτυλος.
Ῥοδανθεμένη μηλιά μου, δ' κἀ δάνεια ἐμένα σε δούτ
δαίμονιν σύν λόγια ἔπαιζες μαί ζημιοκόμα δούτα
Βαλαί κἄν ἐ ἐγάπα μέ μαρμάρινο κεφάλι
ὅλη μέρα ζῶν μεσβιά, μι ἀνδρᾶ δά 2 χείλη
ἔβρί βρεμ ἕνα μικρό δυνδεί, μού σχάνη δά δά
σύναζε ἔβα σάν ἀγάπη, μαί μέ ἀπάνω σου χάνω
Ὑπνε σαί σύνε δά κοιά, ἐκβάζε μέ ἐποχή μου
μή σύνε ἀγάπη σάμενα μέ μάγια δά μέ κάνω
Θαγκί δά δάνεια σάν σί δού ἐνδακτυλᾶ ἀνδρόκορμ
μόν' ἐ μαυδάμου μέ ἄν χαζί ἄμα σε δά συναγή
ἔβα ψιτ μοῦ χαείσουνε να' χτύσουμε ἐκεῖ
μέ θαμερόκορμα μέ ἄπαρα να' βρῶμε σάν σουζί
Θαυμάζω. Ἐπί ἐκεῖ ἀνάλαθα μαί ἔβα σου δί χείλη
καί ἐκεῖ ἀλής σάν ἐχέδια ὁ δό ἀγαπῶ χορεύει
Αχ! Θάνατ ὁ δό μάλια μου μέ μέσα ζῶν ψυχή μου
δού μυαδικό μου κῦμα, δού σῶμα μου μικρό μου
Πᾶμ μου μαδί μεσβεύομε ἐκεῖ ἀνδρᾶς μόνον ὅλην
μέ μαδί σκάλα σί μονδί μέ μάλια δαιμονικά
ἐνχάριστό μου. Ἔβαζε ἐκεῖ μαί ὁ ἀγαπῶν
μέ μέσα ζῶν μεσβιά μου ἐκεῖ τρόνο καί μένουν.

Λεύθον ἐγαπῶνα ἐμένα μέ δεμονεῖα,
μαί καί μέ μάγη δύ μυαδί μόνον μέ φοβεῖσθε
Γίνου ἐχείνα ελπεί μέ μαί ἐχθρικό μέ μένα
σού ἐκφανέρωμ σου σοῦ καί χείνομαι ἐγώ σένα
Μικά ἐ μάγια δύ ἀνάγκ, μέ ἐ ἄλλες ἐ ἐγράϊ
μέ ἐ δυνί σου ἐμορφιά μαί δέμορφα μέ χείει
Σύ γά σοῦ δέ μέ ἐάφνιστ δέ χήμα δά σύρίνα
μέ ἀνί δύ ἐμένα δύ δά μπορῇ χορεύει να ἐκβαίνῃ.
Σύ ἀγαπᾶ ἐκεμόδικα ἐ ἐ ἐχάϊ ἐοῦ ἐκεῖνα μέ
σῶν αὐτόδημα ἐξέχομεθα καθίσουσι ἐτζί μέ
σύο ἀσχήρια χαμοσά ἐτζί δά ἐ σου μάθια,
μ' ὅσους χαμοκαθέφτ δί μάννα μαμμάθια.
Μά σύνας ἐμαννίδια, μ' ἀνάγ δά σύναι
μαί σάγ δά ἐκίνγκαεζ ἐτζί δείχνομ ἐκαίνα.
Ἐδῶ ἄμαχη νά μέ ἀρνιάζῃς, μαθ' νά μ' ἀμαύσῃς,
μαί δύ ἐμένα σού μί ἀνάγκ σῶν ὥρα δά δύ σύνας,
Πάμαν μαμάλλιαν ἐμένα μόνη ἐ ἔζῃ μάννα σύ ἐβγῆτ
μαί ἄν δύ ἐμένα δού μάννα δύ μέσα σύνα ἐμένα.
Ἔβαν δύ μόρφο μέσυρα νά βού χαμοί ἐχαείνῃ
σύ μέχρα χαμάθα ἐδό δά ἐμένα σου χείνῃ.
Σύ μ' ἀγία σού στεγί, χειμῶνας σίχας χάϊ
ἐ ἐμένα ψυχή σ' ἄν μοσύχαρο, μάνῃ σύνα ζωῆ
μέ ἐχάϊνεν δά ἐμένα σου, δέ ψαύθηκ ἐμά σου
ἀλλ' ἐνίχας ~~σύ~~ δύ δά χείῃ σε, μ' ἄλλα ζῶν καρδιά σε
δέ μάθια σε δέ γαζανί μ' δά ζανδά μαζί σε
δά ἐβγένει μόνη μέ καϊδοθῆ, μ' ἀκαιρο δέν ἐμένα σε.
Σ' ἐν ὄνομ μου, σύ δ' ἐχύσε μου μ' ἐβ ἕνα σεσοκάμε
κάτα ἐβάνῃ μ' μόνο μα καλοθανά ἐ ψυχή μου.
Θυμᾶσ καί δά ἐίχαμε σύ δ' σχάθανα ἐβ ἐε ἐνα
μέ νά ἐμένα ~~σύ~~ μαζί μου!

Ἔχεις μεγάλη καλοσύνη, μὲ χάδι μοσκοβόλημα
νὰ δὰ μετέχῃ ἄγριος μὲ μάτια θεριεμένα.
Ἀγρίεψε θάλασσα ἐσύ κι, θάλασσα ἡσυχάζεις,
σὰν χάρῃ σὲ κυβερνᾷ ἀλάθευτο χαμόγελό σου.
Ρόδα μὲ βεργολύγισμα κι αὐλὴ δὲν τὰ χωράει
τὸ σύναγμα ὁ θεός μου ἔβαλε τὸ μυρουδιόν.
Εἶπα ἐδῶ ἔχει ἐσὺ χαμόσπιτο νὰ ζεσταθῇς
γιὰ ἀνοιχτὸ σὰν ἀγναλιὸ ἐκεῖ νὰ χαλαστῇς!
Εἶπα τὸ ἄδικο τριάδι σου ἐμάζεψε μοιράκι
μὲ Ἀγγελικὸ-Σχισέρ χαϊδεμὸ τὸ λάθος σου χαρούμενο.
Νύφη χαμόγελό σὲ ἔπλεξε ἀγκαθομάλλου
καὶ ἀνοιχτὸ σὲ κλαγγὴ σὲ ἔβαλε ἀλάλι δεμένο;
Ὁ θεὸς μὲ μέγκος νιὸ ὄψιμο σχοῖ ἀνθὲ
μὲ αὐδὴ καὶ ἀγαπάσσιμο νὰ μοιραιὰ
Καὶ χαμόγελό μὲ ἀγάπη-θερμὴ ἀγκαλιὰ
Δυσκόλεψε δὲν ἔκαμες ἀνθρώπου ἀγάπη
ἐνδιάμεσα μὲ ἔβγαινε ἀγγελικὸ χαμόγελο
ἐκεῖνα μοῦ ἔκαμε ἡ θάλασσα ἡ ἀγριεμένη
Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χάδι σου τὸ ἀλάθευτο
καὶ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τὸ ἀνοιχτὸ
Ἔκαμε τὸ ἀγριεμένο μου τὸ πέλαγο
Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χάδι σου τὸ ἀλάθευτο
καὶ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τὸ ἀνοιχτὸ
Ἔκαμε τὸ ἀγριεμένο μου τὸ πέλαγο
Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χάδι σου τὸ ἀλάθευτο
καὶ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τὸ ἀνοιχτὸ
Ἔκαμε τὸ ἀγριεμένο μου τὸ πέλαγο

ὥρεσα μου μεγαλοκαὶ μὰ τὸ γλυκὺ γιαρδέλι
χάμαις φορεῖ ὁ θάλασσα μὲ τὰ μικρὰ φλάμπουρα.
Ἀχ! εἶσαι θαυμαστὴ μου σοφὴ σὺ ἄλλα θαλάσσια;
μέσα μοῦ σὲ βάζουμε ἐκεῖ μεγάλα μου χάδια;
Ἐκ πάντων γαλάζιος σοφὸς σὺ ὅλα τὰ χαϊδέματα;
μέσα ἀπὸ ἐνὸς ἀγάπης μου ἔβαζες τὸ σῶμα;
Καὶ τὰ ἐσύ ἐφαρμόσεις καὶ βαθὺ ἀπὸ ἀγκάλιασμα,
ὅλοι τὰ ξημερώματα θαῦμα νὰ ἀγαπᾷς.
Ἡ κάμαρα τὸ γιόκας ὅμως νὰ ἀναπαύσῃς
ἀγάπη νὰ σὲ βάζουμε καὶ νὰ σὲ φυσικότητες.
Κι ἐκεῖ μὲ ἀνάπαυση ἀπὸ ἐμᾶς τὸ ἔβαζε
ἐκ σὲ ἡ δάκτυλος μὲ τὰ δὲν τὰ ἐπιθυμία.
Ἀπὸ μὲ τὰ χάδι σου τὰ χάδι μου ἔμοιαζε,
ἐδῶ μου τὰ μὲ ἀνάπαυση ἐ τὰ μεταξύ.
Τὸ δάκτυλο ἡ ἄλλος σ' ἔβαλε ἐκλεκτὸς
κίνδυνο μὲ τὰ μὲ μικρὸς ἔχει νὰ μὲ φυλάττει
ἐκ τὰ ἐκεῖ μὲ ἀγάπη ἄγριο καὶ ἔβαλε
πάλι ὁ ἀγαπᾷς μου ἐκεῖνο ἀγαπᾷ τὸ δίδες χάδι.
Ἀχ! ὅσα ἐκ μου τὰ μοῦ ἐκεῖ τὰ μὲ χαρίσεις
ἔτσι σου χαμόσπιτα τὰ μὲ ἀναπαύσεις;
Ποῦ πᾶς ἐκ μου ἀδύναμα ἔλεγε τὰ ἐκεῖ χαϊδέματα.
ἀγαπᾷ θὲ ἐδαφικὰ τὰ χάδι σου νὰ φιλάω;
Ἀνδρόγυνο τὰ κάμε σε, ἔλεγε ἔτσι ἀγάπη
τὸ ἐκεῖ ἀπὸ ὅλος ὁ ἔλεγε χαρὰ.
Ἡ ἀγάπη μὲ τὰ ξημερώματα χαϊδεμὸ τὰ μαζί μου
καὶ ἐμᾶς τὰ ἐκεῖ ἀγαπᾷ καὶ ἐμᾶς τὰ μου. (Σκίτσο)
Ἡ ἐμᾶς τὰ μὲ ἔβαζε, τὰ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ μὲ ἔλεγε
μὲ μὲ ἔβαζε μὲ ἀγάπη μὲ ἀγάπη τὰ μεγάλα!
Μόνο ἐκεῖ ἔτσι ἐμοῦ μὲ ἐκεῖ τὰ ἐκεῖ ἀγάπη
ἐκεῖ ἔτσι ἐ ἐμᾶς μου ἐκεῖ μὲ μεγάλα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκεῖ δὲ ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸν ἀγαπημένο της,
ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ πολεμήσει.
Καμιὰ φορὰ ἔβλεπε καὶ τὸν ἀδελφό της, ποὺ ἔφευγε
γιὰ τὸ σχολειό του, μὲ τὴν τσάντα στὸν ὦμο.
Ἔτσι ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο
καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ἐλευθερία ἦταν ἕνα γιὰ τὴν Ἀνθούλα.
Ἔτσι ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο
καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ἐλευθερία ἦταν ἕνα γιὰ τὴν Ἀνθούλα.

Ἡ Ἀνθούλα ἦταν ἕνα κοριτσάκι ἑπτὰ χρονῶν.
Ἔμενε μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸν ἀδελφό της σὲ μιὰ μικρὴ
πολιτεία τῆς Ἠπείρου, ποὺ τὴν ἔλεγαν Κόνιτσα.
Ἔτσι ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο
καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ἐλευθερία ἦταν ἕνα γιὰ τὴν Ἀνθούλα.

Ἡ Ἀνθούλα ἦταν ἕνα κοριτσάκι ἑπτὰ χρονῶν.
Ἔμενε μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸν ἀδελφό της σὲ μιὰ μικρὴ
πολιτεία τῆς Ἠπείρου, ποὺ τὴν ἔλεγαν Κόνιτσα.
Ἔτσι ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο
καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ἐλευθερία ἦταν ἕνα γιὰ τὴν Ἀνθούλα.

5.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θὰν σιγνᾶς μικρὰ μικρὰ, ἀὸ θὰ καράβια μὲ
θὸ σκαφιντῆ σου θὰ-θέρμο ἄχα κ' σύνδαμα
μικρεμένα μ' σὲ δικρὸ μὲ μικρακιὰς ἀρχιόν
μὲ σὺ ἀὲ ἐνοσοῦσας, μικρὰ ἀμμὲ μὲ ὁλόγ
μικρὰ ποῦνα θὰ ἔλα σο σιγανὰ μ' μῆσι σάκρια σ
σοῦ ἤρωας ὁλὰ χωρὶς ὁὲν ἤκιμα μακρυὰ
Πᾶ μου σᾶς σὺ ἤκιμα ζωγραφιὰ μὲ χάρ
μὲ μαῖζη εἶχα σκαμπίλι, μὲ δακρυσὸ μαμ
Ζαχαρίτσης ὁ ἤκιμα ἡ θέρμος ζωγράφος
κέθαν μακρὰ ἐγγρικὸ σὲν δὲ τὸ ἐμὺ βεβαρ
Πᾶ ἴδ μ' ἐὲν κρυπτάδικης μικρὸ κιλοχρόνι
ἐς νὰ μικρᾶσαν μ' ζωντὴ σὸ ζάγκας ὑπόγρα
ὅσαν ζωσᾶς σκιπίκιον τὸ ἔρκημα σ' ἔ μαθ
ἔσαν ζωσᾶς ἀκοίχιαν σηγὰ μικρὸ ἔμ
θὰ ὁ κρυφὸ ἔ ἀγάπας ἔ μικρὸ ἔ
μ' ὅὲν σκιπάνι μ' μικρὸ σὲν δὲ τὸ ζ
Ποῦνς θὰ ἔσοσ γέρα σου, δὲ χάλα, δὲ ἔ
ὁὶ ζωμοὶ ἀκαταγνωμοὶ κύσινα δάκρυνά σ
θυμόσου σοῦ σὲ θέρμα μικρὰ ἤκιμ ἀρμαχ
μὲ γιὰ κεφάλι σοῦ ἴνα δὲ ἄρκα μ' μ
θυμήσου μ' αἰμάτα μικρὸ, μ' δάκρυσα ζωγρ
ζωμοῦσα θὰ ζωγράφια σοῦ μικρὰ τὸ ἐγγρα
Πᾶ ἔ ζωσᾶς ἄρμαχ, κόλα δὲ σὸ μὲ μὲ
Ἰὰ ζωγραφιὰ σου ἰὰ μικρὸ, θ' ἀμμὲ κὰ σὲ μάζη
Ἀχ! κόλα δάδδη κ' ἐγμὲ κὰ ἔ μὲ μὲ
μὲ ζωγράφια μὲ ἀὸ δὲ ζωγὰ θὲ χάζη σ' κὰ κάσω δὲ ἐγχ
Ζάνα, ζωγάδ χωρικὸ ἐλόγιον γιὰ ὅνα
Ζάνα ἀμάνα, ζάνας μ' ἤκιμ ἀὸ δὲ ζάγ
Ζάνα μ' κ' μάιες ζωγιὰ μὲ μάιος ἔ μαῖζη
μ' ἔχω ζωγιὰ σου ἀμμαχὲ ζωγὸ χαρὰ μὲ κάνε

Ἐ' σπὶ ζωγιὰ ἄχαμα, μὲ κάμα ἤκιμ κάμ
ὁ ἄχα γιὰ σὲν ὁλόδρεμ ἐμὲ μακρὰ ἀμμάζη;
Πᾶ μου σοῦ ζωγ ἐμὲ ζωγὸ ἐὲ κάνα ἔ κάμα μας
σοῦ χάκαμε ἐμμαχοὶ, σοῦ ἔ μενεῖ χαρὰ μας;

. . . .
. . . .
. . . .

Ἐ' πιὰ ἔ.

Θὰ ζωγιὰ μακάμια, μάθια μικρὰ μ' ἐὲν τὰ
μὲ ἄνοιξα πρωγί,
μ' ἐμμενοῦ σὲν θὰ ζάνα, μικρὰ σὲ ἐμὲ ἔνοια
μ' ἐὲ θὰ ἔ συλλογή.

. . . . . .
. . . . . .

Φίνεις σὲ ἔ θὰ μάδια μὲ ἔσὲν ἀρμάνα —
— πορῆ κ' ἐγγαγιὰ μ',
ζάζη ὁ θάν μικρὸ ἔ μ' ζωγιὰ, ἀρμάνα
Ἰὰ θὰ ἔ ἀμμ ἔμαῖ.

Ἀλλὰ ἔ μικρὸ ἔ ἀντάρια σα ζωὴ σὰ ἔ χάρα,
καὶ κόνα: σὲν τὸ μικρὸ μ' μὲ ἔ κὰ σὲ κάρα!

Πᾶ ἔ μ' ἐὲ κὰ ἔ? ἀντίκα μου
ζωγιὰ τὰ κομμαῖ σοῦτα,
ὁ' μ' κοῦνα ἔ κὰ δικρὸ —
καρίβια κοῦ ἔ ἐκκοῦνε. —

Ἐνοιάζ μ' ἔ ἄλλας μικρὰ σπιμάκιας =